

Några nya svenska fyndlokaler för marin-glaciala relikter.

Av

O. Nybelin.

en lägre sötvattensfaunans geografiska utbredning är nästan genomgående ett sorgligt försummat kapitel i vårt lands faunistik. Ett undantag härifrån måste dock göras för de såsom marin-glaciala relikter betecknade kräftdjuren, så benämnda, emedan man lyckats påvisa, att de hos oss äro efterlämnade rester från det ishav, vilket vid istidens slut sköljde våra kuster. Detta såväl djurgeografiskt som geologiskt intressanta faktum har gjort, att nämnda arter, sedan den frejdade svenske zoologen SVEN LOVÉN år 1860 påpekat deras egendomliga geografiska utbredning och såsom förklaringsgrund härtill framlagt relikthypotesen, blivit föremål för ingående behandling av ett flertal svenska forskare. På grund härav äga vi numera en rätt ingående kännedom om dessa djurs förekomst i vårt land, ehuru helt naturligt åtskilliga luckor beträffande detaljer i utbredningen ännu kvarstå.

Då våra marin-glaciala relikter liksom reliktproblemet i sin helhet blivit behandlade i ett flertal populärt hållna och lättillgängliga uppsatser, bl. a. i denna tidskrift¹, behöver jag

¹ O. LUNDBLAD: Om djupfaunan i svenska insjöar ur djurgeografisk synpunkt. Fauna och Flora 1918, H. 3. Bland övriga uppsatser må särskilt framhållas: L. A. JÄGERSKIÖLD: Om marina, glaciala relikter i nordiska insjöar. Ymer 1912, H. 1 och N. v. HOFSTEN: Glaciala och subarktiska relikter i den svenska faunan. Populär Naturvetenskaplig Revy 1913, H. 3.